

ulice táhla vysoká dřevěná ohrada. Uprostřed ji rozdělovala vysoká dřevěná vrata, na kterých byl nápis MIZEROVSKÁ PILA. Písmena vypadala kostrbatě, jako by je někdo napsal roztřesenou rukou. Místo aleje stromů se podél chodníku vršily stohy starých novin. Zkrátka vše, co může nějaké místo dělat zajímavé a příjemné, bylo v Mizerově nudné nebo nepříjemné. A kdyby byl Mizerov přece jen v nějakém turistickém průvodci uveden, jediná užitečná rada, co dělat, když tam přijedete, by nejspíš zněla: „Okamžitě odtud odjedte.“ Baudelairovi však samozřejmě této rady uposlechnout nemohli, a tak si Violet opět povzdychla a zamířila k dřevěným vratům. Už natahovala ruku, aby na ně zaklepala, když tu se Klaus náhle dotkl jejího ramene a zašeptal: „Podívej se.“

„Já vím,“ mávla rukou. Myslela si, že ji Klaus upozorňuje na písmena, která tvořila nápis MIZEROVSKÁ PILA. Jelikož teď stáli přímo před vraty, pochopili, proč písmena vypadala kostrbatě. Nápis se totiž skládal ze stovek

kousků žvýkaček přilepených na vrata. Kromě nápisu POZOR, který jsem kdysi spatřil a jehož písmena tvořila těla mrtvých opic, je nápis MIZEROVSKÁ PILA vyvedený z použité žvýkákové gumy snad tím nejodpornějším, co znám. Violet si myslela, že její bratr má na mysli právě tuto skutečnost, jenže když se k němu otočila, zjistila, že Klaus si neprohlíží vrata, ale vzdálený konec ulice.

„Podívej se,“ opakoval Klaus, ale Violet to už spatřila také. Oba zůstali beze slova stát a hleděli na budovu tyčící se na konci jediné mizerovské ulice. Sunny právě zkoumala některé otisky zubů na žvýkačkách, ale když její sourozenci tak náhle ztichli, vzhledla a uviděla to také. Několik dlouhých minut všichni tři jen tiše zírali.

„To musí být náhoda,“ pronesla Violet konečně.

„Jistě,“ přikývl Klaus nervózně, „náhoda.“

„Tikko,“ souhlasila Sunny, ale nevěřila tomu. Nikdo ze sourozenců tomu nevěřil. Budova na